

22. 10. 2017 - Jediné podstatné

1. čtení: Mt 16, 13-23

Píseň: 614 - Vzdávám ti, Bože, chválu svou

Základ kázání: 1Tim 3

Kázání: Milé sestry, milí bratři v Kristu,

díkyBohu, že nemáme biskupy! Jak obtížné je najít muže, který splňuje jen to, o čem píše Pavel. Už jen najít někoho, kdo takřka nepije, je problém. Zejména když si pustíme k tělu, že původní řecké paroinos popisuje člověka *pravidelně* vysedávajícího u alkoholu - biskup tedy má pít zcela výjimečně. Když už takového najdeme, musí navíc být schopen učit - čímž ze zlomku populace bude jen další zlomek. A když přidáme ostatní nároky Pavlovy i naše, abychom pohledali jednoho z milionu. DíkyBohu, že v ČCE nemáme biskupy!

A co takhle biskupky? Jedenáctý verš nápadně prozrazuje, o kolik nižší byly nároky na ženy! Dokonce nejsou poměřovány péčí o rodinu či výchovou dětí. Stačí, aby byly čestné, střídme/střízlivé, ve všem věrné, nepomlouvali a nedrbali. Možná nesnadné, ale pořád snazší, než co všechno musí naplňovat muž. Ačkoli je nesmíme opomenout, že ono „ne pomlouvačné“ je řecky vyjádřeno slovem ne „diabolous“. Což snad nevyžaduje výkladu.

Tak Pavel hezky vyvážil tu trochu misogynní druhou kapitolu z minulého týdne (1Tim 2, 7-15). Dle té ženy nesmějí to a ono. Ale jen o pár řádků dal zjišťujeme, že přijmout zodpovědnost a úřad v církvi bylo pro ženu mnohem snazší než pro muže. Pravda, Pavel od této možnosti zase honem uteče k chlapům, ale rozhlédněme se po sborech a církvích a vizme poměr žen a mužů na bohoslužbách i jiných setkáních. Nakonec stačí se rozhlédnout teď...

Není náhoda, že do Církve přichází více žen než mužů. Muž se obvykle nerad sklání před kýmkoli a čímkoli. To by musel zápasit s

genetickou výbavou, instinkty, ješitností a pocitem vlastní důležitosti. To po muži přece nemůžeme chtít! To by se jednou musel začít podřizovat demokratickým rozhodnutím...!

Tak se muž obvykle stejně nesnadno podřizuje také Bohu a jeho Slovu. Nápadně to ukázal ten legendární první biskup - Šimon - Ježíšem přejmenovaný na Petra (= Skála), na níž postaví svou církev. Ne náhodou je řecké slovo petra ženského rodu...

Tenhle Šimon-Petr Ježíšovi rozmlouval Boží cestu vítězství skrze utrpení a oběť. Ačkoli ho chvíli před tím vyznal za Krista, tedy Mašijacha, tedy Pomazaného. A vzápětí ho opravoval a rozmlouval Mesiášovi jeho cestu. Přidejme Petrovy silácké sliby, na něž slyší několikrát kokrhání kohouta. A řadu dalších selhání legendárního prvního biskupa Šimona-Petra. Snad tedy chápeme, proč je Pavel na muže-biskupy tak přísný.

Vždyť žena má obvykle blíž ke Kristovu příkladu pokorné, tiché, nenápadné a obětavé služby až na smrt. Je to právě podstata následování Krista, která je pro Šimona-Petra zatím nepochopitelná. Proč by Kristus musel trpět a zemřít? Proč by se musel obětovat? A ještě ke všemu dobrovolně?

Protože jak jinak z nešťastných lidských situací? Kudy jinudy ven z tragédií, špatných rozhodnutí a jejich ovoce, než něčí dobrovolou obětí? Ať už času, peněz, sil nebo čehokoli jiného.

Žena má obvykle blíž ke Kristově cestě než muž. Díky genetické výbavě, instinktům a výchově k péči jsou ženy obvykle disponovanější k následování Kristova příkladu. Je nápadně, že muži se většinou diakonii (= služby potřebným) vyhýbají a „je jim to cizí“. Kdežto ženy obvykle nemají problém pomoci potřebným. Včetně zcela cizích.

Avšak správy světa se chopili muži. V mnohem je to dobré - technický a technologický pokrok, efektivní řešení problémů i prostá fyzická zdatnost umožnila cestu od jeskynních troglodytů v bytosti běžně létající vzduchem, ba opouštějící vlastní planetu. To je úžasné, fantastické, skvělé, velice přínosné a neopominutelné!

Jenže se čím dál víc po cestě za efektivitou ztrácí již tak pramalý ohled právě na potřebné - staré, postižené tělesně i

mentálně, cizince, jinak smýšlejší, těžce nemocné, slabé, chudé, ne tak bystré, jinak barevné atd. Pokud potřebuje i stát ušetřit, nejprve skrouhne peníze právě těm, kteří je nejvíce potřebují. Oni se totiž nemůžou mnoho bránit... narozdíl bohatých a vládnoucích.

Avšak Kristus sám byl velice neefektivní. Uzdravil možná pár desítek lidí. Rozmlouval s a učil pár set, maximálně tisíc. Neměl žádné politické ani mocenské ambice - a tak nezměnil ani způsob vlády, ani neosvobodil židovský národ zpod římské okupační moci. A nakonec umřel. V nějakých třiceti. Kdyby raději dalších třicet, čtyřicet let uzdravoval a učil, vychovával a vzdělával třeba i budoucí generaci politiků...

Žena obvykle hlouběji a snadněji rozumí hodnotě služby a péče, oběti a střídmosti. Že nejde životě ani na svět hlavně o velení a rozhodování, nejde o to „mít hlavně na věci vliv“ - ačkoli i v tom se dnes často stírá rozdíl mezi ženou a mužem. Čímž žena ztrácí, co z ní činí ideální následovnicí Krista - nezáměr o moc a vliv. Touhou po moci, vlivu a uznání se „pochlapí“ a stane se často horší než většina mužů. Bohužel.

Protože křesťanství přežilo tři sta let útlaku, nenávisti, nepochopení a vyvražďování právě těmi vlivnými a mocnými. A židovství přežívá tři tisíce takových let. A ještě se obě hnutí šíří, rostou, mohutní a prohlubují. Tak je snad nápadné, že Kristus měl pravdu: Nejde o mocné tohoto světa. Nejde o ty, kteří mají vliv - skutečný či domnělý. Jde o to, kdo je ochoten pečovat a obětovat se. Jeden takový je za tisíce mocných. Ne nadarmo zní Hospodinovo „ale milosrdenství prokazují *tisícům* pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají.“ (Ex 20, 6)

Tak Pavel mužům oprávněně píše, že pokud chtějí být biskupy - tedy dosl. „dohližiteli“ či „strážci“ - musejí: Být bezúhonní, střídmi a střízliví, ovládající se, úctyhodní, přívětiví a schopní učit. Pít by měli jen výjimečně. Nesmí být násilníky, avšak už vnitřně - tedy ne snadno vznětlivými. Mají být mírní až něžní, pokojní a netoužící po penězích. Čímž Pavel víceméně popsal lehce nadprůměrnou ženu. Protože musíme odečíst hysterické, pomlouvačné, drbající, zlatokopky, mocichtivé a neovládající se.

Čímž nám jich zase tolik nezbyde, ale pořád víc než mužů. Tím spíše, když dodáme jako až nutný předpoklad „dobrou péči o rodinu a výchovu dětí“.

V křesťanském pohledu tak je velice výjimečný muž roven lehce nadprůměrné ženě. Protože je obětavý, pečující, nepije, nejde mu o prachy, moc ani vliv, nerve se, saze mu bouchnou jen výjimečně, umí učit - tedy je expertem v nějakém oboru - a stará se o rodinu. Právě po Kristově vzoru. Která by takového nechtěla?

Tak na sebe Pavel prozradil, pravděpodobně nevědomky, že ideálním „strážcem“ či „dohližitelem“ je žena mnohem snadněji než muž. Zejména žena doby moderní, které už nikdo nebrání ve vzdělávání, odbornosti ani zaměstnání.

Má tedy vládnout žena - v církvi i jinde? Kdepak. Matriarchát je stejně vadný, protože stejně bludný, jako patriarchát. Žena je stejně hříšná a špatná jako muž - jen obvykle jedná skrytěji a nenápadněji. A tak skrytěji a nenápadněji také hřeší a přináší zlo do světa. Tedy v lidských očích, před Božími neskryje ani žena vůbec nic.

Muž a žena mají rozhodovat, žít a strážít („biskupovat“) spolu. Žena, stejně jako Církev, často potřebuje mužskou sílu a touží po ní. Muž pak, stejně jako Církev, úplně stejně potřebuje ženskou citlivost, vlídnost, něhu - a touží po ní. V rolích strážce, dohližitelky, biskupa pak dvojnásob.

Ale ani na tom nestojí Církev, partnerství nebo církevní úřad. Sebelepší snaha mužů i žen je jen ke zlému, pokud se brání nebo odvrací od nejpevnějšího opěrného sloupu světa. Muži i ženy potřebují živého Hospodina, sloup a oporu Pravdy. Potřebují hluboké tajemství zbožnosti, bez něhož se stává hrozným biskupem, tyranem i pijanem žena i muž.

Amen.

Píseň: 373 - Ó sešli Ducha svého